

Sygn. akt V Ua 9/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO Stanisław Stankiewicz (spr.)

Sędziowie: SSO Helena Mironiuk

SSO Marzanna Rogowska

Protokolant: Anna Filipowicz

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2013 roku w Białymstoku

sprawy z wniosku K. Z.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wnioskodawczyni K. Z.

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 11 grudnia 2012 roku, sygn. akt VI U 496/12

Oddala apelację

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 11.09.2012 Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. częściowo uchylił orzeczenie Miejskiego Zespołu do Orzekania o Niepełnosprawności w B. z dnia 11.07.2012r. zaliczające K. Z. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe ze wskazaniem symbolu przyczyny niepełnosprawności w ten sposób, że uchylił orzeczenie w zakresie pkt II orzekł, że pełna symbolika przyczyny niepełnosprawności to: 05-R 07-S i II-I.

W pozostałej części orzeczenie utrzymał w mocy.

Odwołanie od tego orzeczenia wniosła K. Z.. Zażądała jego zmiany i zaliczenia jej do znacznego stopnia niepełnosprawności. Podała, że stan zdrowia uległ pogorszeniu, a funkcjonowanie bez stałej pomocy innych osób jest bardzo ciężkie. Z pomocy innych osób korzysta przy robieniu zakupów, w czasie wizyt u lekarzy, przy robieniu porządków. Drżenie rąk uniemożliwia jej sprawne trzymanie przedmiotów a także spożywanie posiłków i pisanie. Porusza się przy pomocy laski. Cierpi na silne zawroty głowy i duszności, jest osłabiona, ma obniżoną odporność, wymaga stałego leżenia. Przeszła radioterapię i chemioterapię celem wyleczenia nowotworu krtani. Pozostaje pod stałą kontrolą onkologiczną, jak i Specjalistycznej Przychodni

Gruźlicy i Chorób Płuc. Ma problemy z kręgosłupem - wymaga opieki neurologicznej i rehabilitacji, nadto leczy się z powodu niedoczynności tarczycy i owrzodzenia żołądka.

Sąd Rejonowy w Białymstoku w celu ustalenia czy schorzenia występujące u wnioskodawczyni spowodowały niepełnosprawność w stopniu znacznym dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii, chorób płuc, endokrynologii i onkologii.

Biegli po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską, zebraniu wywiadu od odwołującej i zbadaniu rozpoznali u niej: chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z zespołem bólowym, zespół pozapiramidowy, przewlekłą obturacyjną chorobę płuc, rozedmę płuc, przebyte leczenie onkologiczne z powodu raka krtani, niedoczynność tarczycy spowodowaną zapaleniem po radioterapii i zanikiem tkanki tarczycy, guz płuca lewego do dalszej diagnostyki, uogólnioną miażdżycę, osteoporozę, skoliozę kręgosłupa piersiowego i wyniszczenie. Wg biegłych schorzenia te spowodowały u badanej niepełnosprawność w stopniu umiarkowanym o charakterze stałym istniejącą od (...). W uzasadnieniu opinii lekarze wskazali, że K. Z. wymaga systematycznego leczenia i wsparcia w czynnościach domowych. Przy prawidłowym leczeniu farmakologicznym jej głównego schorzenia - choroby płuc - można kontrolować objawy choroby. Rokowanie co do wyleczenia nie jest pomyślne.

Choroby płuc uzasadniają trwałość niepełnosprawności. Choroby kręgosłupa ograniczają sprawność chorej i zdolność do wykonywania pracy zarobkowej. Choroby neurologiczne są nieuleczalne i też uzasadniają stałość niepełnosprawności. Niedoczynność tarczycy z kolei pozostaje bez wpływu na niepełnosprawność. Schorzenie onkologiczne zostało ocenione jako wyleczone. Zalecana jest kontrola onkologiczna. Biegli nie dostrzegli konieczności stałego wsparcia w czynnościach samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego i poruszaniu się oraz pełnieniu ról społecznych. Stąd też nie stwierdzili znacznego upośledzenia sprawności organizmu. Brak pełnej zależności od otoczenia nie wypełnia ich zdaniem przesłanek ustawowych znacznej niepełnosprawności.

Wnioskodawczyni zakwestionowała opinię takiej treści, eksponując negatywne skutki schorzeń na codzienną egzystencję. Wyjaśniła, że nie jest osobą samodzielną i wymaga pomocy osób trzecich w najprostszych czynnościach. Wszystko to uzasadnia niepełnosprawność w stopniu znacznym i wpisanie w pkt 5, że niepełnosprawność istnieje od (...). Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania opinii gdyż wnioskodawczyni nie przedstawiła nowych okoliczności, ani nowej dokumentacji medycznej. Uznał opinię biegłych sądowych za spójną i logiczną.

W tej sytuacji biorąc pod uwagę treść przepisów ustawy o rehabilitacji osób niepełnosprawnych Sąd Rejonowy uznał, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala zaliczyć odwołującej do osób niepełnosprawnych w wyższym stopniu niż umiarkowany. Stąd też odwołanie zmierzające do zmiany rodzaju stopnia niepełnosprawności i konieczności stałej lub długotrwałej opieki (pkt. I i pkt 7) orzeczenia Miejskiego Zespołu jako niezasadne zostało oddalone wyrokiem z dnia 11.12.2012r. Jednocześnie zmienił zaskarżone orzeczenie i stwierdził, że umiarkowany stopień niepełnosprawności istnieje u wnioskodawczyni od (...).

Apelację od powyższego wyroku wniosła K. Z.. Zaskarżyła go w części dotyczącej pkt I. Zarzuciła mu w sposób bardzo dorozumiany błędną ocenę stanu jej zdrowia. Na podstawie tego zarzutu zażądała jego zmiany i zaliczenia do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Okręgowy w Białymstoku zważył, co następuje:

apelacja K. Z. jest niezasadna.

Zgodnie z treścią art.4 ust.1 ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w

stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację. Wnioskodawczyni ma 66 lat. Utrzymuje się z emerytury.

Nie ulega wątpliwości, że w jej sytuacji ocena zdolności do pracy miała charakter teoretyczny. Na rozprawie w dniu 18 marca podała, że mieszka w budynku wielorodzinnym na III piętrze. W czasie gdy syn odbywał karę pozbawienia wolności zajmowała się nią córka. Wnioskodawczyni ma problemy z poruszaniem się. Nie są one – zdaniem Sądu Okręgowego – zbyt poważne skoro stawiała się na rozprawę.

Sąd na okoliczność stanu jej zdrowia dopuścił dowód z opinii 4 lekarzy. Uznali oni K. Z. za umiarkowanie niepełnosprawną. Zakwestionowała opinię takiej treści, ale z powodu braku nowych wyników badań brak było podstaw do zlecenia biegłym uzupełnienia tego dowodu. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dokładnie wyjaśnił dlaczego uznał opinię za wiarygodną.

Wnioskodawczyni ma nie tylko prawo ale i interes w tym aby nie zgadzać się z nią. Niestety, nie podała w jaki sposób sąd II instancji miałby dokonać jej weryfikacji. Subiektywne przekonanie o wadliwości opinii nie jest wystarczającą podstawą do prowadzenia przez sąd postępowania z urzędu. Wnioskodawczyni w odwołaniu podała, że porusza się o lasce a drobne czynności życia codziennego sprawiają jej problemy. Nie jest to jednak równoznaczne z istnieniem potrzeby stałej pomocy ze strony innych osób. Treść zebranych przez Sąd Rejonowy dowodów wskazuje, że wnioskodawczyni jest jeszcze na tyle sprawna, że nie potrzebuje stałej pomocy. Bardzo wątpliwe jest, aby mógł w przyszłości zapewnić ją jej syn.

W ocenie Sądu Okręgowego apelacja z powodu swojej lakoniczności i braku jakiegokolwiek merytorycznego zarzutu nie mogła odnieść spodziewanego przez K. Z. skutku. Ze względu na swoją bezzasadność została oddalona na mocy art. 385 kpc.